

πόδα ἐπὶ τῶν λελαξευμένων βράχων, ἐφ' ὧν ὁ Περικλῆς καὶ τόσοι ἄλλοι προπάτορές μας ἐπάτησαν, εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ Φαλμεράγερ, ἔφθασα πρὸ τοῦ Ἑρεχθείου, παρ' ὃ ἐπαιάνιζεν ἡ τοῦ πυροβολικοῦ μουσική.

Ἀφήσετέ με νὰ κλαύσω ὀλίγον, ἀφήσετέ με, γιατί με παρακπῆρεν ὁ οἶστρος ὁ ἀρχαιολογικός.

Προπόλαια, σεῖς εἴσθε, σεῖς εἴσθε τὰ Προπόλαια ἐκεῖνα δι' ἃ ἔφαγε τόσα τάλαντα ὁ καλπουζάνος Περικλῆς;

Ἄπτερος νίκη, ποῦ εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι, ἀφοῦ οἱ Ἀθηναῖοι σὲ εἶχον ἀλυσσοδεμένην γιὰ νὰ μὴ τοὺς φύγῃς; Ἀχ! Νίκη, Νίκη, ἐμένα μόνον δὲν νικάς.

Εἰγὼ σὲ νικῶ. Καὶ ἐπειδὴ εἶσαι γυναῖκα, νενίκηκά σε, Νίκη, καὶ εἶσαι νικημένη.

Καὶ σὺ, καὶ τοῦ Ἑρεχθέως με τὸν ἄσβεστόν σου λύχον ἀπὸ ποῦ τὸ ἔπενες τὸ λάδι; Ἀπὸ τοῦ Κούζη ἢ τοῦ Παναγιωταρχῆ; Διότι, ἐγὼ, Ἑρεχθεῦ, πουθενὰ δὲν βρήκα καλὸ λάδι γιὰ τὸ καντίλι μου καὶ πιάνομαι μετὰ τὴν γυναῖκά μου κάθε μέρα.

Ἑρεχθεῦ, ἐπειδὴ ὁ ἄσβεστός σου λύχνος ἐσβέσθη, καὶ φωτίζεσαι ἀπόψε με ρετσίνας, θὰ πάρω κ' ἐγὼ ρετσίνα νὰ βάλω γιὰ καντίλι στὸ εἰκονοστάσιόν μου, ὅσῳ μάλλον μετὰ τὸ σῶμα τῶν πυροσβεστῶν δὲν φοβοῦμαι τώρα ἀπὸ πυρκαϊά.

Πινακοθήκη, ποῦ οἱ πίνακές σου; Λίθων εἶσαι πεπληρωμένη καὶ κεφαλῶν. Μοῦ φαίνεσαι ὅτι κοσμεῖσαι μετὰ κεφάλια τῶν Ἀρβανιταίων. Πινακοθήκη εἶσαι σὺ, ἢ μπόγια ἀνάκτορον; Μουσεῖον καρμανιολισμένων;

Ἀρμόδιε καὶ Ἀριστογείτωρ ποῦ τὰ βάρθρα σας;

— Ὁ βασιλεὺς ἦλθε!... Ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸ ἐμβατήριον. Λάθος. Ἦτο ὁ Δήμαρχος. Τί ζητεῖ ὁ Βασιλεὺς μεταξὺ Ἀρμοδίων Ἀριστογειτόνων.

Σώκρατες, λιθοξόε, — μαρμαρᾶ — ποῦ τὰ ἀγάλματά σου; Σήμερον ἂν ἔξῃς θὰ ἔπενες ἕνα εἰκοσιοτάριον ἀπὸ τὸν Δρόση, ἀντὶ τῶν μαλτεζίων λιθοξόνων του, καὶ θὰ ἦσουν σὺ καλλιτέρες ἀπὸ κείνους, ἔστω καὶ ἀρχαίους.

Λέαινα, χωρὶς γλῶσσα, ποῦ εἶσαι νὰ ἴδῃς πόσαι γλῶσσαι γυναικείαις ἀπόψε μολύνουν τὸν τόπον σου; Λέαινα, εἴθε ὅλων τῶν γυναικῶν αἱ γλῶσσαι νὰ ἐκόπτοντο, ὡς ἐκοψες μόνη σου καὶ τὴν ἴδική σου.

Ὁ Παρθενῶν, ἀγλᾶσμα ἀγλαϊσμάτων, ἀριστούργημα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας, ὡς εἶνε ἀριστούργημα τῆς θείας ὁ κόσμος, ὁ Θεὸς ἔφτιαξε τὸν κόσμον καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸν Παρθενῶνα· ἀριστούργημα τοῦ θεοῦ εἶνε ὁ κόσμος καὶ ὁ Παρθενῶν τοῦ ἀνθρώπου. (Αὐτὸ εἶνε κλειμμένη ἰδέα).

Παρθενῶν, εἴθε ὅλοι αἱ παρθένοι νὰ ἦσαν συνηγμένα μέσα σου, καὶ ἐγὼ ἱεροφάντης αὐτῶν.

Καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν σὲ ἤθελα Παρθενῶν, νὰ ἦσο χαρέμι μου.

Ποῦ ἡ Ἀθηνᾶ σου, Παρθενῶν; Σοῦ τὴν πῆρε ὁ Δήμαρχος καὶ δι' αὐτὸ σὲ φωταφίζει ἀπόψε; Ὁχι. Σὲ βλέπω, Ἀθηνᾶ μου, στηλωμένην ἐπὶ τῆς κολώνας τῆς Ἀκαδημίας μας βρακχάδενα καὶ φουσταναλλάδενα. Φουκαρδιασμένη, Ἀθηνᾶ, τί τραβᾷς στὰ 1882 ἀπὸ τὸν Δρόση μας;

Σὲ θαυμάζω, Παρθενῶν, γιὰ τῆς μεγάλαις πέτρες σου, τῆς κολώναις σου, καὶ πῶς ἐκεῖνο τὸ τέρας, ὁ Ἰκτίνος, πσοῦτσης, κατῴρθωσε νὰ σὲ οἰκοδομήσῃ.

Σὲ θαυμάζω, διότι δὲν εἰξεύρω, ὡς ὅλοι οἱ θαυμάζοντές σε, διατὶ σὲ θαυμάζω. Σὲ θαυμάζω, διότι εἶσαι ἄξιος θαυμασμοῦ, ὡς λέγει ὁ κόσμος. Σὲ θαυμάζω, διότι

εἶσαι ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ὁ θαῦμα θαυμάτων, θαυμάζω τὰ ὠραῖα μάρμαρά σου καὶ οἰκτεῖράν ἐμαυτὸν, διότι δὲν μπορῶ νὰ τὰ κάμω ἄσβέστη.

Ἦτο λαμπρὸν τὸ θέαμα τῆς φλεγόμενης Ἀκροπόλεως. Τὰ πολυχρώματα βεγγαλικά φῶτα ἐδίδον εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια ζῶν πολυχρώματων. Δὲν ἦσαν λίθοι πλέον, ἦσαν μάρμαρα, ὄχι μάρμαρα, ἀλλὰ σταλακτίταις, διαφραεῖς ὕελοι, πέτρες.

Ἡ ὁσμὴ τῆς καιομένης ρετσίνας με κατενθουσίασε, με μέθυσε! Τὰ ἀποβράσματα τῆς ρετσίνας ἐμύριζον ρετινάτο. Ὁ Παρθενῶν, εἴθε νὰ ἦσο βαρελοθήκη καὶ ἐκάστη στήλη σου κρασοβάρελο.

Οἱ μουσικοὶ παιανίζουν τὸ οὐλτιμο, τὸ φινάλιο, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπέρχεται, ἀτόρροια δὲ τῆς ὑστάτης ἀγανακτικῆς σεῶς τῶν ἦσαν καὶ τὰ δε τὰ ἐπη:

— Μᾶς ξεθέωσαν. Νὰ πάψωμε.

— Θαρρῶ πῶς τὸ Συνέδριον τῶν ἱατρῶν ἔγινε γιὰ νὰ πλευριτώσωμεν ὅλοι.

— Καὶ μπορεῖς νὰ παίξῃς ὕστερα ἀπὸ τόσο καπνὸ; Πρέπει νὰ πᾶμε, νὰ σθύσωμε ὅλαις ἐκείνες τῆς ρετσίνας καὶ βεγγαλικά.

Ἐνόμισα, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐλέγοντο δι' ἐμὲ, ὅστις μεταξὺ τῶν ἄλλων ἱστάμην ν' ἀκούσω τὴν μουσικὴν τῶν καὶ μετ' αὐτῆς ἤκουα ἄλλην μουσικὴν φωνητικὴν.

Ἀπῆλθον, κατερχόμενος δὲ ἡτύχησα νὰ ἴδω τὸ Ἀζάπιον ἡλεκτρικὸν φῶς, ὅπερ ἐσπινθήριζε παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

Αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ ἐθάμβουν τόσοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅσον καὶ αἱ ἀκτῖνες ἐνὸς ἀστέρος. Ἦκουσα φύλλακα τῆς Ἀκροπόλεως δίδοντα πληροφορίας πρὸς ἐπισκέπτην τινα.

— Δὲν φέγγει, εἶπε, διότι ἐπῆγαν καὶ τοῦ χάλασαν τοῦ ἀνθρώπου τὰ σύρματα, ἔπειτα τὸ μούσκεψε καὶ ἡ βροχὴ κ' ἔτσι τὴν ἔπαθε.

Κατῆλθον καὶ διελθὼν διὰ σειρᾶς ἀμαζῶν ἔλαβον τὴν πρὸς τὸν Μπερνιουδάκην ἀγουσάν, ὅπου ἐξημερόθην μετὰ τὴν ἀπόφασιν ποτὲ πλέον καὶ καιομένην ἂν ἴδω τὴν Ἀκρόπολιν νὰ μὴ πύχω.

Παλιάνθρωπος.

Πρώτην φορὰν ἴσως διακόσιοι ἄγνοοι ἐκλογεῖς, ἀντιπροσωπεύοντες ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν χωρία τῆς ἐπαρχίας τῶν, συντάττουν πρόγραμμα ἐκλογικὸν πρὸς τοὺς συνεπαρχιώτας, δι' οὗ προτείνουν ὑποψήφιον βουλευτὴν τῆς ἐπαρχίας. Καὶ ὁ νεωτερισμὸς οὗτος γίνεται διὰ τὸν κ. Ἀρστέιδην Οἰκονόμου, τὸν ὁποῖον τὰ Καλάβρυτα πρῶτα ἀνήγαγον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς καὶ πρόκειται καὶ πάλιν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ νὰ ἐπαναφέρωσιν.

Αἱ ἐπανειλημμένοι αὗται πρωτοτυπίαί τῶν Καλαβρυτινῶν—μὴ λησμονήσετε τὴν πρὸς τὸν Ζαῖμην δῆλωσην ἐκ τοῦ Αἰγίου—εἶνε ἐνθαῤῥυντικώταται διὰ πάντα θέλοντα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς τέως ἐν χρήσει πεπαλαιωμένης τακτικῆς τοῦ συνδυασμοῦ τῶν συμφερόντων.

Ἐν Καλαβρύτοις τῶρα συνδυάζονται ψυχαί, συνεν-

νοούνται ιδέαι και τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἐργασίας ἀ-
γνὸν προϊόν ἐπίκειται ἡ ἐκλογή τοῦ κ. **Οἰκονόμου**, ὡς
βουλευτοῦ Καλαβρύτων.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ.

Συνεπαρχιωταί !

Μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ ἀσκήσωμεν τὸ ἱερὸν δικαίω-
μα τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Ἐκ τῆς τεθειμένης ἐνώπιόν
μας κάλπης περιμένει ἡ Βουλὴ ὄχι ἀπλῶς κομιστὴν
ψήφου, ἀλλ' ἄνδρα δυνάμενον νὰ ὠθήσῃ πρὸς τὰ ἔμπρο-
σθέν πολιτειακὴν τοῦ Ἔθνους ζώην. Ἀρμόζει εἰς τὴν
ἡρωϊκὴν ἐπαρχίαν τῶν Καλαβρύτων νὰ βαδίξῃ εἰς τὴν
τῶν μεγάλων νοημάτων γραμμὴν. Καλαβρυτινοί ! ἔχο-
μεν εἰς τὰς χεῖράς μας τὸ σύνθημα «κάτω ἡ κυβερνώσα
πολιτικὴ Σχολή». Ἄς τὸ ρίψωμεν κατὰ κεφαλῆς τῶν
ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχικῶν. Τὸ σύνθημα τοῦτο εἶναι ὁ
Ἀρισταίδης Οἰκονόμος.

Δύο ἔτη ἐν τῇ Βουλῇ ἠκούσθη ὁ λόγος τοῦ Λαοῦ ὁ
Οἰκονόμος τὸν εἶπε.

Δύο ἔτη ἐν τῇ Βουλῇ ἐπολεμήθησαν οἱ φαυλοκρατικοί
ὁ Οἰκονόμος τοὺς ἐπολέμησε.

Δύο ἔτη ἐν τῇ Βουλῇ ἐκρατήθη ἡ σημαία τοῦ νόμου
ὕψηλ' ὁ Οἰκονόμος τὴν ἐκράτησε.

Ποῖος μετὰ τῶν ἡμῶν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὸν λησμο-
νήσῃ; Τὸ ὄνομά του συνδέεται μὲ τὴν τιμὴν τῆς ἐπαρ-
χίας μας· ἂν εἶναι δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ἀγαπητὸν, ἔχομεν
τὴν συνείδησιν ὅτι τελείως εἰς ἡμᾶς ἀνήκει. Οἱ ἀγῶ-
νές του εἶναι ἀγῶνές μας καὶ αἱ ἐλπίδες του ἐλπίδες μας.
Τὸν ἐδοκιμάσαμεν ὡς τὸ χρυσίον τὸ καθαρὸν ἐπὶ τῆς
Λυδίας τῶν βουλευτικῶν ἔργων λίθου, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ
ἐπαρχία Καλαβρύτων ἔχει νὰ δεῖξῃ πρὸς τὰς λοιπὰς τὴν
πρωτοφανῆ διὰ τὰ συνταγματικὰ τοῦ Ἔθνους χρονικὰ
δόξαν τῆς βουλευτικῆς λογοδοσίας τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς.

Πρόγραμμά του εἶναι: τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ καὶ
διὰ τοῦ Λαοῦ. Σημαία του εἶναι ἡ νομοκρατία, ἡ οὐ-
σία δηλαδὴ τοῦ καθαροῦ τῶν ἐλευθέρων Λαῶν πολιτεύ-
ματος. Ὑπάρχει ἄρα γε ἀσφαλέστερον ἄλλο σημεῖον
συναντήσεως τῶν τιμῶν ἀνδρῶν; Ἡ ἐπαρχία τῶν Κα-
λαβρύτων τὸ ἐνέπνευσεν.

Ἴδου οἱ κεφαλαιώδεις σκοποὶ τοῦ:

Καθαρισμὸς καὶ ἀνθρώπις τῆς Πολιτείας.

Κατάλυσις τῆς κυβερνώσης πολιτικῆς Σχολῆς.

Λαϊκὸς τοῦ ὑπουργοδικείου ὀργανισμὸς.

Κοινοβουλευτικὴ ἐρευνα ἐπὶ τῶν περιουσιῶν καὶ τῶν
πόρων τῶν ὑπουργῶν καὶ ἐν γένει τῶν διαχειριστῶν τῆς
ἐπικρατείας.

Εἰσαγωγή τοῦ κυρίως ἐργατικοῦ Λαοῦ ἐν τῇ ἐθνικῇ
ἀντιπροσωπείᾳ.

Ἀποκέντρωσις διοικητικὴ καὶ μεταφορὰ τοῦ διορισμοῦ
τῶν τεσσάρων πέμπτων τῆς ὑπαλληλίας ἀπὸ τῆς κεν-
τρικῆς διοικήσεως εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς, δημοτικὰς καὶ
κοινοτικὰς.

Μισθοδοσία τῶν ἱερέων καὶ προβιβασμὸς τῆς ὑψηλῆς
τοῦ κλήρου ἀποστολῆς.

Ὅριστικὴ καὶ ταχεῖα λύσις τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος
τῆς συγκοινωνίας, ἐξόρτης τῶν κεφαλαίων τῆς καὶ συμ-

πλήρωσις τῆς μετὰ τὸν νομῶν, ἐπαρχιῶν καὶ δήμων ὁδο-
ποιίας διὰ τῆς συνεργασίας τοῦ στρατοῦ.

Σέβας θρησκευτικὸν πρὸς τοὺς ἰδρωτὰς τοῦ Λαοῦ καὶ
αὐστηρὰ τῶν δημοσίων προϋπολογισμῶν ἀρμονία.

Φορολογικὴ δικαιοσύνη μετὰ τὴν πλουσιῶν καὶ πενήτων.

Κατάργησις τῶν τελωνιακῶν δασμῶν ἐπὶ τῶν πρῶ-
των ἐφοδίων τῆς ζωῆς καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων ὑλῶν τῆς
βιομηχανίας.

Φορολογία τῶν μεγάλων εἰσοδημάτων, τῶν μεγάλων
πρικοῦν, τῶν μεγάλων κληρονομιῶν καὶ ἐν γένει τῆς ἀ-
πολαυστικῆς πολυτελείας.

Κατάργησις τοῦ ἐπὶ τῶν ζευγηλατῶν δουλικοῦ φόρου.

Ἀναθεώρησις τῶν διπλωμάτων τῶν μεγάλων γαιο-
κτησιῶν καὶ ἱκνοποιήσις τῶν ληστευθεισῶν χωρικῶν κοι-
νοτήτων.

Κάτω τὸ τραπεζικὸν προνόμιον, ἵνα συστηθῶσι πολ-
λαὶ τράπεζαι, καταβῇ ὁ τόκος καὶ πέσῃ ἡ τραπεζικὴ
δικτατορία.

Κοινοβουλευτικὴ ἐξέλεγχξις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Ἰδρυσις γεωργικῶν τραπεζῶν.

Σύστασις γεωργικῶν καὶ βιομηχανικῶν σχολείων.

Ἀνάπτυξις τῆς κατωτάτης παιδείας διὰ γενναιοτά-
των ἐθνικῶν δαπανῶν καὶ μεταρρυθμίσεως τῆς μέσης παι-
δείας εἰς μὲν ὁμοίωσιν προοδευτικῶν ἐπαγγελματιῶν.

Καθαρισμὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ριζικός.

Κάτω τὸ προνόμιον τῆς δικαστικῆς ἰσοδότητος καὶ
κοινοβουλευτικῆς ἐρευνα ἐπὶ τῶν πανταχόθεν τῆς ἐπικρα-
τείας συναθροισμένων κραυγῶν κατὰ τοῦ τρόπου, δι' οὗ
ἀπονέμεται εἰς τοὺς πολίτας τὸ δίκαιον.

Ζωογόνησις τοῦ στρατιωτικοῦ τῆς χώρας πνεύματος,
διατρέχοντος τὸν ἔσχατον κίνδυνον εἰς τὰς χεῖρας τῶν
ἐκμεταλλευστῶν τῆς πολιτείας.

Ὄργανισμὸς Στρατιωτικοῦ Ταμείου διὰ τὸ πολεμικὸν
μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Βελτίωσις τοῦ στρατιωτικοῦ σιτηρεσίου.

Στρατιωτικὴ θητεία ἐνὸς ἔτους.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐπολεμήθη τῷ 1879 ἐν Καλα-
βρύτοις καὶ ἐθριάμβευσεν· ἐπολεμήθη ἐν Ἀθήναις τῷ
1881 καὶ παρ' ὀλίγον νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ μέτωπον ὅλης
τῆς λυμαινομένης τὴν Ἑλλάδα παρατάξεως.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐψηφίσθη τῷ 1879 ἐν Καλαβρύ-
τοις καὶ ἔλαβε 5,388 ψήφους· ἐψηφίσθη τῷ 1881 ἐν Ἀ-
θήναις καὶ ἔλαβε 4,755 ψήφους. Εἶναι πρόγραμμα
10,143 ψήφων, τόσων δηλαδὴ, ὅσας οὐδέποτε βου-
λευτικὴ ἔδρα τῆς Ἑλλάδος κατάρθρωσε περὶ ἐαυτὴν νὰ
συγκεντρώσῃ.

Καλαβρυτινοί ! ἡ 2 Μαΐου εἶναι ἡμέρα κρίσιμος, διότι
κατ' αὐτὴν περιμένει ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν Καλα-
βρύτων τὸ σύνθημα τοῦ ἀγνισμοῦ τῆς. Ψηφίζοντες τὸν
Οἰκονόμον, δὲν ψηφίζομεν πρόσωπον· ψηφίζομεν ἰδέαν.
Ψηφίζομεν διαμαρτύρησιν κατὰ τῆς φαυλοκρατίας, ψη-
φίζομεν πρόκλησιν διὰ τὰς ἄλλας ἐπαρχίας, ὅπως ἀνα-
νήψωσιν αὐταὶ ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ ἀποστείλωσιν ἐν τῇ
Βουλῇ **Οἰκονόμους**, ἵνα μᾶς ἀπαλλάξωσιν ἐκ τῶν πολι-
τικῶν κερδοσκοπῶν καὶ ὁδηγήσωσι τὸ Ἔθνος εἰς τὸ με-
γαλεῖόν του.

Τῇ 25 Μαρτίου 1882.

(Ἔπονται διακόσιαι ὑπογραφαί.)